

Móricz Zsigmond
KIS TÓTH NYUCI

Pitymallatra kicurdalt Kicsike Jani hónaljából a redva. Röstellte nagyon, még a haja is résznek inalt, mint a homoktövis, oszt meg fittyedt is a szája. Pedig pofa. Pofa vót az, jó pofa. Akár a dekás szakajtó... És mijé mindez?

Me a Kis Tóth Nyuci kézfogóján elfogyott a mázasbul a gombóc.

A zsellás dödölle.

Míg a mátkapár a cinderes akácosban kinyálazta a csuprot, mind efogyott.

Kicsike Jani vót.

Mindenki tudta.

Nincs mese. Kicsike Janika vót.

A faluba.

Mindenki tudta.

Karikás Sári naposcsibéje vót rá a tanú. Hogy úgy berúgta a szűnyoghálós ajtót, mint sánta kecske a szömörécét. És – teremtó úristen! – a hokedlire szögelt kiscseléd hiába povedált. Hogy, de Janika, elfogyik a gombóc! Úgy kell az üres fazék ide, mint hátnak a hasogatás. Kicsike Jani állt. Osztán még állt. Csak úgy. A sparhelt előtt. Oszt ott. Megzabálta mind. Pedig amúgy rendes embör volt. Két keze, két lába, anyja-apja bajszos. Ű maga meg kiváltképp. Bajszos.

Ezért volt isten nagy csudája, hogy beszökik Tóth Nyuci kézfogójára. És minden zsellás dödöllét megemészt titokban.

A Kis Tóth Nyuci megreccsent az ajtóban, mintha föstmény vóna. Mari ángyi rápirított, hogy tán beleszorutá, Nyuci, a keretbe? Orrából folyt a nevetés, olyan jó tréfa vót. De lett ám pusztai löcsönjárás. De lett ám! Nyuci rásüvöltött a cselédre.

– Kitapodom a beledet, te nyúrga, hát tán lopom én a kölest?

Andor cigán még fő se fogta, hogy a templom sötétjibe lelopták a hegedűrű a húrokat, mán fine.

Vége vót a bálnak.

Micsoda tragédia!

Annyit se nyikattottak.

Hogy na.

Semmenyit sö.

A kútná meg az járta, hogy Kis Tóth Nyucit faképnél hagyta Misó. Mert ki hiszi aztat, hogy egy emberbe elfér a pellengér.

Igaz. Kicsike Janika meg vót dagadva. Mint ősszel a molnárlapát. Csikatta szegény a gúnyát, mint malacok dézsi konyakot, még én magam is fültövön vakartam a tándit.

De ki hiszi aztat?

Misót meg rádurrantotta a kan-dagadó. Horgas volt a taraja, mint a füleki iharlevél. Szaladt vóna Kicsike Jani hátul futott a turnyába.

Tolta a szíve.

Tolta a szűttye.

Úgy ballagott, komor nyakkal, akár a bika.

Futásnak eredt, de hiába, mert hókon tajasztotta a rédicei keserves, ami kifarolt a pukon. Nahát, így történt. Hogy harmadnap pilymallatra kicurdalt Kicsike Jani hónaljából. Vagy ezt mán mondtam? Nem? Akkó elmesélem! Úgy volt, hogy a Kis Tóth Nyuci kézfogóján elfogyott a mázasbul a gombóc...

Kosztolányi Dezső
VÁTESZEK? TESZEK VÁ

Világmegváltó! Vátesz! Persze, hálás
a siket hívók közt az ordibálás.
De én sznobok nyomába mért loholjak?
Aki a trónon ül, egy ronda hólyag,

s akinek trónjéért adós volt,
nem, nem Dózsa! A póz, a póz volt.
Csak én, csak én tudom, hogy mi a líra,
nem rossz anyagon termett gyenge lőre.

Aki valódi tájakon barangol,
lemond a zengő-kongó nagyharangról.
Ő? Ha egy mocskos kocsmából kimászik,
megy a Hollóba, felböfögni Jászit,

s márványlapon, hogy minden híve lássa,
verset körmöl a népek messiása,
ripacskodik az öntelt, részeg állat!
Csak tudnám, ó jaj, mért, de úgy utállak!

Lator László

Ady Endre
VILLÁMAIMAT BEH ELSÚJTHATNÁM

Gyilok-pennájokat hegyezik rám
Egem boltjának döfölei,
Ótvaros kófic irigyek.
Villámaimat beh elsújthatnám,
De minek, hajh? De hajh, minek?
Virtigli aki voltam s vagyok.

Rím-kacifántok pöttöm szatócsa
Érc-bokámba papiros-foggal
Marni bírhatna? – már ugyan.
Óceánt hahogy legyűr a tócsa?
Lapályhoz mérjem hegy-magam?
Hamvba zápult megátalkodás.

Voltam csak Tegnap, Ma és Holnap.
Ez tolt fel engem Isten-trónra.
Akartam én? De most, tyuhaj,
Isten vagyok, hiszen káromolnak.
Felhőim közt szűröm: sebjaj,
Örökiglen már eltrónolok.

Várady Szabolcs

Babits Mihály

LEVÉL MÓRICZ ZSIGMONDHOZ

Kedves Zsiga!

Mi nem hasonlítunk egymásra. Te olyan vagy, én ilyen. Mégis: egyek vagyunk. Kettéhasadva, kétfelé húzva is egyek. A művészet, a szellem magas légkörében. De még a politikában is, valahogy. Te alatt jársz, de én ott is el-elérlek, én fent, de te fel-fellátogatsz hozzám. Te szervező vagy, tevékeny, olvasó-gyarápító szerkesztő. Te kifelé is élsz, én többnyire befelé. Más vagy, idegen, mégis irigyellek. Te mindent láatsz, érzékelsz, megfogsz, rögtönösen beleraksz a műbe. Én másfelé nézek, mást látok, másfélét csinállok. Neked elég, ha mélyről jön a hírhezó. Engem nem vonz a származás glóriája. Nem az anyag, csak az érdekel, mi lesz belőle. Átjárja-e a filozófia, az etika, az esztétikum. Te is tudod ezt, s úgy érzem, mostanában egyre inkább tudod. Kis háborúink után kössük meg a békét. Ketten vagyunk a Nyugat. Mi ketten.

Ölel
Mihály

Lator László

Móricz Zsigmond

LEVÉL BABITS MIHÁLYHOZ

Kedves Mihály!

Barátunk, a nagyszerű Osvát, akinek hiányát nem pótolhatjuk soha, tudós kertésze, valóságos Linnéje volt a magyar virágok egész flórájának. Most nekünk kell azzá lennünk. A mi dolgunk, hogy új tavasz zendülete zibongjon a Nyugat derekas törzse körül. A mi dolgunk, hogy friss nedvek áramoljanak a gyökértől föl egészen a zöldellő lombig. Nem hagyhatjuk, hogy a magunk ültette és nevelte fa elfásuljon.

Mihály, nekünk új szemekre van szükségünk. Olyanokra, melyek új életlátással, magyar gyógyulást hozón néznek végig az Ady ugarán. Nem elefántcsonttoronyból, ahonnan nem lát ki a belécsontosult, elhályogolódott toronyőr, ahová nem hallik fel a terméketlen sziken kovászló beteg életnek nyívása, hanem hogy magaslesről, ahová fölhat az odalent és ahonnan látszik az alatt.

Mihály, nekünk olvasókra van szükségünk, előfizetőkre, akik életnek bennünket, ahogyan őket mi. És ezért kell a másként látó szem, az életés zöld, a tavaly elvermelt fás krumplic helyett a friss, leveces primőr! Mit ér a legszebb, termőerőtől kicsattanó hajadon, ha pártában, mit a legnemesebb esztétikumtól duzzadozó lapszám, ha remittendában marad?

Mihály, mi nem két dudás vagyunk egy csárdában, hanem duett a Zeneakadémia nagytermének pódiumán. Olyan kettős, amelyet Magyarország nem látott, nem halott még. Azzá kell lennünk.

Kérlek, add át kézcsókomat Ilonkának, és ne feledd említeni, hogy Török Sophie minapi írása igazi gyöngyszem.

Ölel: Zsiga

Békés Pál

Weöres Sándor
LEVÉL FÜST MILÁNNAK

Titáni Mesterem!

Tetszik esetleg emlékezni, hogy tavaly ilyenkor becsöngettem Mesterhez, Csöngéröl jövet. Mesterem kinézett az ablakon, és szigorúan rám dörrent, hogy mi jogon merészelem, és én mondtam, hogy a költészet végett. Akkor azt tetszett kérdezni: Na és hogy állsz, fiam, az itallal, a dohánnyal és a nőekkel? Én meg elpityeredtem, hiszen még csak tizenegy éves voltam. Mester akkor kidugta tisztelt lábát az ajtón, és egy homéri rúgással elindított a Parnasszus irányába. Büszkén jelentem, hogy azóta is repülök fölfelé: jelen leveletem a pécsi közkórház alkoholelvonó osztályáról írom, ahol egyidejűleg nikotinmérgezéssel is kezelnek, valamint tripperrel, amit másodszor sikerült megkapnom, és tetszik tudni, mi a dologban az igazán fatális? Hogy ugyanattól a nőtől. No ennyit Hérakleitoszról. A poézis útján is tettem egy döntő lépést: léghajómból, azt hiszem, sikerrel dobtam ki az értelem ballasztját, amint ezt szeretném is legújabb opuszom, azazhogy eposzom egy rövidke részletével bemutatni Mesternek. Ehun van, la:

Megeszi a lakatos a lakatot
ebédre.

Akinek az esze kicsi, kérdi:
mivégre?

Mert az a lakat, az egy olyan, ami
jóllakat.

Aki pedig a malacot inkább szereti, keresse a disznó-
ólakat.

Mesternek kezét csókolja alázatos híve,
Weöres Sándor II. osztályos reálgimnáziumi tanuló

Várady Szabolcs

Füst Milán

SZELLEMEK ZAKLATÁSA A SZÁZÉVES NYUGAT ÜNNEPÉN

A kampóselméjű Góg koravén fia vagyok, örökifjú Agg,
Hangom, mely egykor Nyugatról szélvészékként süvített a fagyos éjszakában,
Horpadt mellkasom rossz szelepéből most zihálva szakadozik fel.
Megtiprott szívem esdekelve kérdi, mi jogon vet fel a földre közönyös lakásom, a
kriptamély,
Miféle büzhödt száj árasztja felém százéves évfordulónk áporodott lehelét?

Hát mindenki összeesküdött ellenem?

Meggörnyedt hátam megett összesugdolóznak, hallójárataim hegyes tűkkel szúrkálják
És vérben forgó szemekkel bandzsítanak rám a rémes fiatalok,
Sárga fényű lámpásaikkal kergetnek a Győzők a József körút ebürüléssel iszamós
utcakövéen,
És sáppadt arccal kell menekülnöm előlük, cingár lábszáramra tekerőzik pantallóm
szöveve,
Bíbor fejedelmi palástomat, melyet koldusasszony szeretőm varrt még aszott keblű
csoroszlya korában,
És a szegélyére csúfondárosan csókot cuppantva borított csapott vállamra, durva
dróthuzalok szagattják.

Nincsen erőm, jaj, nincsen erőm, csenevész karom elsatnyult, nem tudja a kótáblákat
a New York kávéházba cipelni,
Jaj, félek a posztmodern kompilációktól,
Jaj, utolérnek az üldözőim és megitatnak az intertextualitás mérgezett kútjának
nyákos zöld vizével,
Mely belülről csiklándja bolyhos hasfalamat, de nem mozdul és nem megyen által.

Mondd, Vlagyimir Vlagyimirovics, miért idézik meg ma a szellememet ily eszelősen?
Hát jöjjetek ti is, Árpád, Dezső, Frigyes, repüljete vissza, mint huncut hajnalodások,
És áruljátok el végre nekem: vézna kis ujjaim közt miért török mindig darabokra a
hexameter, de hogyha már apró darabokra hasad, miért nem tudom soha a sor
végén befejezni a sort?

Ferencz Győző

Szabó Lőrinc

VÁRATLAN ÖRÖM

Egész nap pénz után szaladtam,
de semmit sem kerestem, és
délutánra végül feladtam,
vágy, hit, cél, mind csak tévedés.

Lüktettek rossz idegcsomóim,
a roncsolt szív, agy és tüdő
megint hiába dolgozott, ím,
bekerít lassan az idő.

Be kár, barátaim, hogy így kell
a testnek elpusztulnia!
Megszégyenült reményeimmél,
fáradtan indultam haza,

mint buta pondró araszoltam,
magam sem tudom mért, tovább,
s nem bántam volna, hogyha ottan
eltapos egy óriási láb.

De én léptem valami sárga
anyagba az út közepén,
és ettől aztán egycsapásra
oly jókedvre derültem én.

Eh, meglátjuk, mit hoz a holnap!
Mit számít harc és vereség!
A cipőmre ragadt dolognak
illata hazáig kísért.

Otthon vártak a gyerekek rám –
Mozdony lett, nézd Lócit, robog!
Az élet mindig tartogat, lám,
egy váratlan lócitromot.

Ferencz Győző

Weöres Sándor

MIT KAPTAM A NYUGATTÓL?

Bukott diák, hatodik gimnazista,
úgy rákaptam, mint soha semmire.
Az árokparton kaptam rá Babitsra,
én voltam ő, s ő testté lett ige,
bennem lakott, belőlem szólt ki már-már,
beszélt velem, beszélhettem vele,
mint apámmal, ülhettem asztalánál.

És kaptam Kosztolányit, fény-karéjt,
megtudtam tőle, hogy menjek tovább,
kaptam tűz-nappalt és füstszürke éjt,
egy kis szigort, tágas gyerekszobát.
A zord Füstöt is ajándékba kaptam.
És helyet, mindig helyet a *Nyugatban*.

Lator László

Szabó Lőrinc

MIT KAPTAM A NYUGATTÓL?

Csodáltalak! Azóta is te vagy
nekem Észak, Dél, Kelet és Nyugat.
Te voltál a mindenható király,
mindegy volt, állsz vagy ülsz vagy mit csinálsz,
úgy gondoltam, tudom is én, miért,
máshova nem írhatok, csak beléd.
Mégis meguntam szavaidon át-
sugárzó steril filozófiád,
a tételeket, a képleteket.
Törököt fogtam, nem nekem, neked,
s megsöktem tőled. De akárhogy is,
Mihály, nekem csak te voltál Babits.
Mégis, most is, ha lehet, ha szabad
volna, megcsókolnám szent talpadat.

Lator László

Békés Pál

ITT NYUGSZIK A MERÉSZ NYUGAT

Itt nyugszik a merész *Nyugat*,
adott nekünk zsenit huszat.
Magyat hintett és nem port,
megérte a Krisztus-kort.

Mi volt ő? A nagyok lapja,
minden magyar lapok apja.
Ki lapjain szót kapott,
otthagytott csapot-papot,

s vágatott a Parnasszusra
Pegazusát sarkantyúzva.
Azóta is ott tanyáz,
hálálkodik és vigyáz,

Pegazusa le ne vesse,
s az utókor ki ne kezdje.
(Nem sejtí: az utókor
internetes ufókor.)

Tényleg itt nyugszik a *Nyugat*?
Hogyhogy mégis utat mutat?
Biztos, hogy már nincs, csak volt?
Hol a tetem, hol a holt?

Éjszakánként üres sírja
a temetőt telesírja,
s bárki bármit bizonygat
nincs halotti bizonylat.

Típorja bár bamba konda,
fojtogassa anakonda,
szívós, alig él – de él!
Velünk fekszik, velünk kél.

Lator László
A NYUGAT SÍRKÖVE

Az emeletes szósírhandt alatt
itt nyugszik (nyugszik?) egy folyóirat.
Mindent kikezdett, mindent újrakezdett,
kellett Kelet, de még inkább Nyugat.

Hol összezártak, hol egymásnak estek
gazdáí, de nem ültek soha veszteg.
Itt nyugszik a Csillaggá lett Nyugat,
bosszantott így s úgy nem egy jó urat.

Szép kort ért, harminchárom évet élt,
végül mégiscsak megfeszítették.
Kiterítették, a sírját megásták.
De mi hisszük a text feltámadását.